

Старі алтайці

Микола Руденко

Райцентр давно вже переніс
Свій цвинтар на далекі схили.
А тут пустирище для кіз
Та дві чи три чийсь могили.

Сухий бузок, суха трава
Та заржавіла огорожа.
Та дереза напівжива
І осокори, мов сторожа.

Сюди й придибали вони
Від скель крутого Бабургана.
Мов клоччя — пасма сивини,
В очах — втома і догана.

Кому догана — чи собі,
Чи тим, хто скривдив рідні тіні?
Вони схилюлися в журбі,
У молитовнім безгомінні.

Стара поклала на горбку
Хлібину — як велося зроду.
Старий в задуму впав тяжку —
Молився, мабуть, духам роду.

Щось в їхніх постатях було
Таке близьке і зрозуміле —
Мов я вернувся у село
Вкраїнське, золотаво-біле.

Алтайці вірять в Дух Гірський,
Хрестом не осіняють груди.
Але ж той самий біль людський
І присмак сліз той самий всюди.

А темна Бабурган-гора
Понад Катунню грізно висне.

З-за неї хмара визи́ра —
Щось велетенське й лиховісне.